LIGJ
Nr.10 182, datë 29.10.2009

PËR ADERIMIN E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË NË KONVENTËN E KONFERENCËS SË HAGËS "PËR PROCEDURËN CIVILE"

Në mbështetje të neneve 78, 83 pika 1 dhe 121 të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

Neni 1

Republika Shqipërisë aderon në konventën e Konferencës së Hagës "Për procedurën civile", hyrë në fuqi më 12 prill 1957.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Shpallur me dekretin nr.6341, datë 17.11.2009 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë, Bamir Topi

KONVENTA
PËR PROCEDURËN CIVILE

(përfunduar më 1 mars 1954
& hyrë në fuqi më 12 prill 1957)

Shtetet palë në këtë Konventë,
me dëshirën për të bërë përmirësimet e sugjeruara nga përvoja, në Konventën mbi Procedurën Civile të datës 17 korrik 1905,
vendosën të përfundojnë këtë Konventë dhe të merren vesh përsa u përket dispozitave të mëposhtme:

I. KOMUNIKIMI I DOKUMENTEVE GJYQËSORE DHE JASHTËGJYQËSORE

Neni 1

Në çështjet civile dhe tregtare, dërgimi i dokumenteve që u adresohen personave jashtë vendit do të kryhet në shtetet kontraktuese nëpërmjet kërkesës së një konsulli të shtetit që bën kërkesën, drejtuar autoritetit që do të caktohet nga shteti që i adresohet kjo kërkesë. Kërkesa, që specifikon autoritetin e origjinës së dokumentit të dërguar, emrat dhe kompetencat e palëve, adresën e marrësit dhe natyrën e dokumentit në fjalë duhet të jenë në gjuhën e autoritetit që i

bëhet kërkesa. Ky autoritet duhet t'i dërgojë konsullit certifikatën që tregon dërgimin ose që tregon faktin që e ka penguar atë.

Të gjitha vështirësitë që mund të lindin në lidhje me kërkesën e konsullit, do të zgjidhen nëpërmjet rrugëve diplomatike.

Çdo shtet kontraktues mund të deklarojë, nëpërmjet një komunikate që i drejtohet shteteve të tjera kontraktuese, se ai shpreh dëshirën që kërkesat për dërgimin që kryhen në territorin e tij, duke iu përmbajtur specifikimeve të përmendura në paragrafin e parë, duhet t'i drejtohen atij nëpërmjet rrugëve diplomatike.

Dispozitat e mësipërme nuk i pengojnë dy shtete kontraktuese që të bien dakord për lejimin e komunikimit të drejtpërdrejtë midis autoriteteve të tyre respektive.

Neni 2

Dërgimi do të kryhet nga ana e autoritetit që është kompetent sipas ligjeve të shtetit që i drejtohet kërkesa. Ky autoritet, me përjashtim të rasteve të përmendura në nenin 3, mund të kufizojë veten duke ia dërguar dokumentin një marrësi që e pranon atë vullnetarisht.

Neni 3

Kërkesa duhet të shoqërohet me dokumentin që do të dërgohet në dy kopje.

Nëse dokumenti që do të dërgohet, është shkruar në gjuhën e autoritetit që i drejtohet kërkesa apo në gjuhën që është rënë dakord midis dy shteteve të interesuara, ose nëse ai është i shoqëruar me një përkthim në njërën prej këtyre gjuhëve, autoritetit që i drejtohet kërkesa, nëse kjo kërkesë shpreh dëshirën, duhet të dërgojë dokumentin me një metodë të përshkruar me anë të legjislacionit kombëtar për kryerjen e një dërgimi të tillë ose me anë të një metode specifike, përveçse në rastet kur këto bien në kundërshtim me atë ligj. Nëse një dëshirë e tillë nuk është shprehur, atëherë autoriteti që i drejtohet kërkesa duhet që fillimisht të kërkojë të kryejë dërgesën në përputhje me nenin 2.

Përveçse kur ka marrëveshje në kundërshtim me këtë, përkthimi i bërë sipas paragrafit të mëparshëm, do të certifikohet si i saktë nga zyrtari diplomatik ose agjenti konsullor i shtetit që bën kërkesën ose nga një përkthyes i licencuar i shtetit, të cilit i është drejtuar kërkesa.

Neni 4

Kur një kërkesë për dërgime është në përputhje me nenet 1, 2 dhe 3, shteti në territorin e të cilit do të kryhet kjo kërkesë mund të refuzojë të jetë dakord me të vetëm nëse ai gjykon se rënia dakord mund të cenojë sovranitetin dhe sigurinë e tij.

Neni 5

Dërgimi duhet të provohet nëpërmjet një vërtetimi të legalizuar dhe të datuar nga ana e marrësit ose të një certifikate nga ana e autoritetit të shtetit të cilit i drejtohet kërkesa, me anë të së cilës përcaktohet prova, metoda dhe data e dërgimit.

Vërtetimi i legalizuar ose certifikata duhet të vendoset në një prej të dy kopjeve të dokumentit të dërguar ose t'i bashkëlidhen atij.

Neni 6

Dispozitat e neneve të mësipërme nuk duhet të bien ndesh me:

1) lirinë për dërgimin e dokumenteve nëpërmjet rrugëve postare, drejtpërdrejt personave të interesuar jashtë shtetit;

2) lirinë e personave të interesuar për të përfituar dërgime të kryera drejtpërdrejt

nëpërmjet oficerëve gjyqësorë ose zyrtarëve kompetentë të vendit të destinacionit;

3) lirinë e secilit shtet për të përfituar dërgime të kryera drejtpërdrejt nëpërmjet agjentëve të tij diplomatikë apo konsullorë për dokumentet që kanë si objekt personat jashtë shtetit.

Në secilin prej këtyre rasteve, liria e përmendur duhet të ekzistojë vetëm nëse lejohet nga konventat e lidhura midis shteteve të interesuara ose nëse nuk ekziston ndonjë konventë, shteti në territorin e të cilit do të kryhet dërgimi nuk ka kundërshtime. Ky shtet mund të mos ketë kundërshtime kur, në rastet e përmendura në nënparagrafin 3 të paragrafit të mësipërm, dokumenti duhet të dërgohet pa asnjë lloj detyrimi mbi një shtetas të shtetit që bën kërkesën.

Neni 7

Dërgimi i dokumenteve gjyqësore nuk duhet të shkaktojë rimbursimin e taksave apo të shpenzimeve të çdo lloj natyre.

Megjithatë, nëse nuk ka ndonjë marrëveshje kundërshtuese, shteti që merr kërkesën, do të ketë të drejtën të kërkojë nga shteti që bën kërkesën rimbursimin e shpenzimeve të rastit që lidhen me punësimin e një oficeri gjyqësor ose me përdorimin e një metode specifike dërgimi sipas rasteve të përmendura në nenin 3.

II. LETËRKËRKESAT

Neni 8

Në çështjet civile ose tregtare, një autoritet gjyqësor i një shteti kontraktues mund të aplikojë, në përputhje me dispozitat e ligjit të atij shteti, nëpërmjet një letërkërkese, ndaj autoritetit kompetent të një shteti tjetër kontraktues, duke i kërkuar atij autoriteti, brenda fushës së juridiksionit të tij, të sigurojë prova ose të kryejë ndonjë akt tjetër gjyqësor.

Neni 9

Letërkërkesat transmetohen nëpërmjet konsullit të shtetit që bën kërkesën për autoritetin që do të caktohet nga shteti që bën ekzekutimin e saj. Ky autoritet do t'i dërgojë konsullit dokumentin që vendos ekzekutimin e letërkërkesës ose tregon provën dhe shkaqet që kanë penguar ekzekutimin e saj.

Çdo vështirësi që mund të lindë në lidhje me transmetimin, duhet të zgjidhet nëpërmjet rrugëve diplomatike.

Çdo shtet kontraktues mund të deklarojë, nëpërmjet një komunikate të drejtuar shteteve të tjera kontraktuese, që ky shtet shpreh dëshirën që çdo letërkërkesë për t'u ekzekutuar në territorin e tij duhet t'i transmetohet atij nëpërmjet rrugëve diplomatike.

Dispozitat e mësipërme nuk i pengojnë dy shtete kontraktuese që të bien dakord për të lejuar transmetim të drejtpërdrejtë të letërkërkesave midis autoriteteve të tyre respektive.

Neni 10

Përveçse në rastet kur ka një marrëveshje kundërshtuese, letërkërkesat duhet të shkruhen ose në gjuhën e autoritetit që i drejtohet kërkesa, ose në gjuhën e rënë dakord midis dy shteteve të interesuara, ose ato duhet të shoqërohen me një përkthim në një prej këtyre gjuhëve dhe të certifikuar si të saktë nga një zyrtar diplomatik ose agjent konsullor i shtetit të origjinës së kërkesës, ose nga një përkthyes i licencuar i shtetit që do të bëjë ekzekutimin e saj.

Neni 11

Autoriteti gjyqësor, të cilit i është drejtuar letërkërkesa, është i detyruar ta respektojë atë

duke përdorur të njëjtat masa detyruese, si dhe për ekzekutimin e urdhrave të lëshuara nga autoritetet e shtetit që bën ekzekutimin ose të kërkesave të bëra nga palët në procedimet e brendshme. Këto masa detyruese nuk do të përdoren domosdoshmërisht në rastet kur përfshihet paraqitja e palëve në procedime të brendshme.

Autoriteti që bën kërkesën, nëse e kërkon një gjë të tillë, duhet të informohet mbi datën dhe vendin e ekzekutimit të masës së kërkuar, në mënyrë që palës së interesuar t'i krijohet mundësia të jetë e pranishme.

Ekzekutimi i letërkërkesës mund të refuzohet vetëm në rastet kur:

1) nuk është saktësuar vërtetësia e dokumentit;

2) në shtetin që bëhet ekzekutimi, ekzekutimi i letërkërkesës nuk është brenda fushës së përgjegjësisë së gjyqësorit;

3) shteti, në territorin e të cilit do të kryhet ekzekutimi, çmon se ky ekzekutim cenon sovranitetin dhe sigurinë e tij.

Neni 12

Nëse autoriteti të cilit i është transmetuar një letërkërkesë, nuk është kompetent për ta ekzekutuar atë, letra duhet t'i dërgohet automatikisht autoritetit përkatës në të njëjtin shtet, i cili është kompetent për ekzekutimin e tij në përputhje me dispozitat e ligjit të këtij vendi.

Neni 13

Në të gjitha rastet, kur letërkërkesa nuk është ekzekutuar nga ana e autoritetit që i drejtohet kjo letër, kjo e fundit duhet ta njoftojë menjëherë autoritetin që ka bërë kërkesën, duke treguar, në rastin e nenit 11, arsyet e refuzimit të ekzekutimit të letrës dhe, në rastin e nenit 12, autoritetin përkatës të cilit i është transmetuar kjo letër.

Neni 14

Autoriteti gjyqësor që ekzekuton një letërkërkesë zbaton ligjin e vendit të vet përsa i përket metodave dhe procedurave që do të ndiqen.

Megjithatë, ky autoritet mund të plotësojë një kërkesë të autoritetit që bën kërkesën në lidhje me ndjekjen e një metode apo procedure specifike, përveçse në rastet kur ato bien në kundërshtim me ligjin në fuqi të shtetit ku do të kryhet ekzekutimi.

Neni 15

Dispozitat e neneve të mësipërme nuk përjashtojnë të drejtën e secilit shtet për të ekzekutuar drejtpërdrejt letërkërkesat, nëpërmjet zyrtarëve diplomatikë ose agjentëve konsullorë të tij, nëse kjo lejohet nga konventat e lidhura midis shteteve të interesuara ose nëse shteti në territorin e të cilit do të ekzekutohet letra nuk ka kundërshtim për këtë.

Neni 16

Ekzekutimi i letërkërkesave nuk duhet të shkaktojë rimbursim të taksave apo të shpenzimeve të çdo lloj natyre.

Megjithatë, në rastet kur nuk ekziston ndonjë marrëveshje kundërshtuese, shteti që kryen ekzekutimin, ka të drejtën t'i kërkojë shtetit të origjinës rimbursimin e shpenzimeve të rastit që lidhen me tarifat e paguara për dëshmitarët ose ekspertët, të shpenzimeve për punësimin e ndonjë oficeri gjyqësor, të cilat bëhen të nevojshme kur dëshmitarët nuk paraqiten vullnetarisht, si dhe të shpenzimeve që rezultojnë nga zbatimi i paragrafit të dytë të nenit 14.

III. SIGURIA PËR SHPENZIMET

Neni 17

Asnjë siguri, obligacion ose depozitë e çdo lloji nuk mund të vendoset për arsye të kombësisë së tyre të huaj, ose për shkak të mungesës së vendbanimit apo rezidencës në vend, mbi shtetasit e një prej shteteve kontraktuese, që e kanë vendbanimin e tyre në njërin nga këto shtete, dhe që janë palë paditëse ose palë ndërmjetëse para gjykatave të një prej këtyre shteteve.

I njëjti rregull do të respektohet për çdo pagesë të kërkuar nga pala paditëse apo pala ndërmjetëse si siguri për shpenzimet e gjykatës.

Të gjitha konventat, për të cilat shtetet kontraktuese kanë rënë dakord që shtetasit e tyre të përjashtohen nga dhënia e sigurisë për kostot ose për pagesat për shpenzimet gjyqësore, pavarësisht nga vendbanimi i tyre, do të vazhdojnë të zbatohen.

Neni 18

Urdhrat për kostot dhe shpenzimet e seancave gjyqësore, të bëra në një nga shtetet kontraktuese kundër palës paditëse apo asaj ndërmjetëse të përjashtuara nga masa e sigurisë, depozitës apo pagesës sipas paragrafit të parë dhe të dytë të nenit 17, ose sipas ligjit të shtetit ku ka filluar gjykimi, përmes kërkesës së bërë nëpërmjet rrugëve diplomatike, do të bëhen të zbatueshme pa ndonjë detyrim financiar nga autoriteti kompetent, në secilin nga vendet e tjera të shteteve kontraktuese.

I njëjti rregull do të zbatohet edhe për vendimet gjyqësore për të cilat sasia e shpenzimeve të seancave gjyqësore është përcaktuar në vijim.

Asgjë sa shprehet në dispozitat e mësipërme nuk i pengon dy shtete kontraktuese të lidhin marrëveshje që aplikimet për zbatueshmërinë mund të bëhen gjithashtu edhe drejtpërdrejt midis palëve të interesuara.

Neni 19

Urdhri për kostot dhe shpenzimet do të bëhet i zbatueshëm pa asnjë seancë dëgjimore, por mund të jetë objekt i apelimit të mëtejshëm të palës humbëse në përputhje me legjislacionin e vendit ku është kërkuar zbatueshmëria.

Autoriteti kompetent për të vendosur mbi kërkesën për detyrimin e zbatueshmërisë, duhet të shqyrtojë nga ana e tij, nëse:

1) sipas ligjit të vendit ku është dhënë vendimi, kopja e vendimit përmbush kushtet e kërkuara për vërtetësinë e tij;

2) sipas të njëjtit ligj, vendimi ka forcën e *res judicata*;

3) ajo pjesë e gjykimit që përbën vendimin është përpiluar në gjuhën e autoritetit, të cilit i drejtohet kërkesa ose në gjuhën e rënë dakord midis dy shteteve të interesuara, ose nëse është shoqëruar me një përkthim në njërën prej atyre gjuhëve dhe, përveçse në rastet kur ka një marrëveshje kundërshtuese, ajo të jetë e certifikuar nga një zyrtar diplomatik ose një agjent konsullor të shtetit që ka bërë kërkesën ose nga një përkthyes i licencuar i shtetit të cilit i drejtohet kërkesa.

Për të përmbushur kushtet e përshkruara në paragrafin e dytë, nënparagrafët 1 dhe 2, është e mjaftueshme ose duke pasur një deklaratë nga ana e autoritetit kompetent të shtetit të origjinës që përcakton se vendimi ka fuqinë e *res judicata*, ose duke paraqitur dokumentet e duhura të legalizuara që tregojnë se vendimi ka fuqinë e *res judicata*. Kompetenca e autoritetit të përmendur më sipër, përveçse në rastet kur ka një marrëveshje kundërshtuese, duhet të certifikohet nga zyrtari më i lartë në detyrë i administratës së drejtësisë të shtetit të origjinës që ka bërë kërkesën. Deklarata dhe certifikata e përmendur më sipër duhet të përpilohen apo përkthehen

në përputhje me rregullin e përshkruar në paragrafin e dytë, nënparagrafi 3.

Autoriteti kompetent për të vendosur në lidhje me kërkesën e detyrimit të zbatueshmërisë, duhet të vlerësojë nëse pala e interesuar kërkon një gjë të tillë në të njëjtën kohë, sasinë e shpenzimeve të vërtetimit, përkthimit dhe legalizimit që i referohen nënparagrafit 3 të paragrafit të dytë. Kjo kosto do të konsiderohet si kosto dhe shpenzime të procedimeve.

IV. ASISTENCA LIGJORE FALAS

Neni 20

Në çështjet civile dhe tregtare, shtetasve të shteteve kontraktuese do t'u jepet asistencë ligjore falas në të gjitha shtetet e tjera kontraktuese, mbi të njëjtat baza si shtetas të këtyre shteteve, në përputhje me legjislacionin e shtetit ku kërkohet kjo asistencë ligjore falas.

Në shtetet ku asistenca ligjore jepet për çështje administrative, dispozitat e paragrafit të mësipërm do të zbatohen gjithashtu edhe për çështjet gjyqësore që çohen në gjykatat kompetente për çështje të tilla.

Neni 21

Në të gjitha rastet, certifikata ose deklarata e kërkesës duhet të lëshohet, ose merret nga autoritetet e vendbanimit të përhershëm të personit të huaj, ose nëse jo prej tyre, nga ana e autoriteteve të vendbanimit aktual të tij. Nëse këto autoritete të fundit nuk i përkasin një shteti kontraktues dhe nuk lëshojnë ose marrin deklarata apo certifikata të këtij lloji, është e mjaftueshme të lëshohet një certifikatë ose deklaratë e dhënë apo marrë nga një zyrtar diplomatik, ose agjent konsullor i vendit të cilit personi i huaj i përket.

Nëse personi që bën kërkesën nuk banon në vendin nga është bërë kërkesa, certifikata ose deklarata e kërkesës legalizohet pa pagesë nga një zyrtar diplomatik ose agjent konsullor i vendit ku përgatitet ky dokument.

Neni 22

Autoriteti kompetent për lëshimin e certifikatës ose marrjen e deklaratës së kërkesës mund të sigurojë informacion në lidhje me gjendjen financiare të personit që bën kërkesën, nga autoritetet e shteteve të tjera kontraktuese.

Autoriteti përgjegjës për të vendosur në aplikimet për asistencë ligjore falas duhet të ketë të drejtën, brenda kufijve të autoritetit të tij, të verifikojë certifikatat, deklaratat dhe informacionin e dhënë atij, si dhe të kërkojë për verifikim dhe informacion të mëtejshëm.

Neni 23

Kur personi i interesuar, me të ardhura tepër të kufizuara, është në një vend të ndryshëm nga ai ku kërkohet asistencë ligjore falas, aplikimi i tij për asistencë ligjore falas, i shoqëruar me certifikatat, deklaratat e kërkesës dhe, aty ku është e nevojshme, edhe dokumente të tjera ndihmëse që mund të lehtësojnë shqyrtimin e aplikimit, mund të transmetohen nga konsulli i vendit të tij për autoritetin kompetent vendimmarrës për atë aplikim ose për autoritetin e caktuar nga shteti ku do të shqyrtohet aplikimi.

Për transmetimin e aplikimeve për asistencë ligjore falas, do të respektohen dispozitat në nenin 9, paragrafët 2, 3 dhe 4, dhe në nenet 10 dhe 12 më sipër, që kanë të bëjnë me letrat e kërkesës, si dhe shtojcat e tyre.

Neni 24

Nëse një shtetasi të një prej shteteve kontraktuese i është dhënë përfitim i asistencës

ligjore, dërgimi i dokumenteve që kanë të bëjnë me rastin e tij në një shtet tjetër kontraktues, pavarësisht metodës që ky dërgim do të kryhet, nuk do të shkaktojë rimbursime të shpenzimeve nga shteti i origjinës për shtetin të cilit i drejtohet kërkesa.

E njëjta gjë respektohet edhe për letrat e kërkesës, me përjashtim të tarifave që paguhen për ekspertët.

V. LËSHIM FALAS I DOKUMENTEVE NGA REGJISTRI I GJENDJES CIVILE

Neni 25

Personat e varfër që janë shtetas të një prej shteteve kontraktuese mund të marrin pa pagesë me të njëjtat kushte si shtetasit e shtetit të interesuar, dokumente nga regjistri i gjendjes civile. Dokumentet e nevojshme për martesat e tyre duhet të legalizohen pa pagesë nga ana e zyrtarit diplomatik ose agjentit konsullor të shteteve kontraktuese.

KAPITULLI VI
NDALIMI FIZIK

Neni 26

Ndalimi fizik, qoftë si mjet zbatimi ose thjesht si një masë e përkohshme, nuk do të përdoret në fushën civile dhe tregtare ndaj të huajve që janë shtetas të njërës prej palëve kontraktuese në rrethanat kur nuk do të mund të përdorej ndaj shtetasve të vetë atij shteti. Një fakt që mund të përdoret nga një shtetas me banim në këtë vend për t'i shpëtuar ndalimit fizik, mund të përdoret me të njëjtin efekt nga shtetas i një pale kontraktuese, edhe nëse ai fakt ka ndodhur jashtë vendit.

KAPITULLI VII
DISPOZITA TË FUNDIT

Neni 27

Kjo konventë është e hapur për t'u firmosur nga shtetet anëtare të përfaqësuara gjatë sesionit të shtatë të Konferencës mbi të Drejtën Ndërkombëtare Private.

Kjo konventë do të ratifikohet dhe instrumentet e ratifikimit do të depozitohen pranë Ministrisë së Punëve të Jashtme të Vendeve të Ulëta.

Çdo instrument ratifikimi që do të depozitohet, do të regjistrohet dhe një kopje e vërtetuar e këtij regjistrimi do t'i përcillet çdo shteti nënshkrues përmes kanaleve diplomatike.

Neni 28

Kjo Konventë do të hyjë në fuqi në ditën e gjashtëdhjetë pas depozitimit të instrumentit të katërt të ratifikimit siç parashikohet në paragrafin e dytë të nenit 27.

Konventa do të hyjë në fuqi për çdo shtet palë që e ratifikon atë në një datë të mëvonshme në ditën e gjashtëdhjetë pas depozitimit të instrumentit përkatës të ratifikimit.

Neni 29

Kjo Konventë do të zëvendësojë, në lidhje me shtetet që e kanë ratifikuar atë, Konventën mbi Procedurën Civile të nënshkruar në Hagë, më 17 korrik 1905.

Neni 30

Kjo Konventë do të zbatohet ligjërisht në territoret metropolitane të palëve kontraktuese.

Çdo shtet mund të deklarojë që kjo Konventë do të shtrihet në të gjithë territorin ose në një ose më shumë njësi territoriale të tij për marrëdhëniet ndërkombëtare të të cilëve ai është përgjegjës, përmes një dokumenti me shkrim që do të depozitohet pranë Ministrisë së Punëve të Jashtme të Vendeve të Ulëta. Ministria e Punëve të Jashtme të Vendeve të Ulëta do t'i përcjellë një kopje të vërtetuar të këtij dokumenti çdo shteti nënshkrues përmes kanaleve diplomatike.

Konventa do të hyjë në fuqi ndërmjet shteteve të cilët nuk kanë paraqitur ndonjë kundërshtim për këtë aderim brenda gjashtëdhjetë ditëve pas këtij komunikimi dhe territorit ose territoreve për marrëdheniet ndërkombëtare të të cilëve shteti në fjalë është përgjegjës dhe në lidhje me të cilin është bërë komunikimi i mësipërm.

Neni 31

Çdo shtet që nuk është përfaqësuar gjatë sesionit të shtatë të Konferencës së Hagës mbi të Drejtën Ndërkombëtare Private mund të aderojë në këtë Konventë, nëse asnjë nga shtetet të cilat e kanë ratifikuar atë nuk kanë paraqitur ndonjë kundërshtim në lidhje me këtë aderim brenda gjashtë muajve nga data e njoftimit prej Qeverisë së Vendeve të Ulëta për këtë aderim. Aderimi do të kryhet sipas mënyrës së parashikuar në paragrafin e dytë të nenit 27.

Shtetet të cilat e kanë ratifikuar atë, nuk kanë paraqitur ndonjë kundërshtim në lidhje me këtë aderim brenda gjashtë muajve nga data e njoftimit prej Qeverisë së Vendeve të Ulëta për këtë aderim. Aderimi do të kryhet sipas mënyrës së parashikuar në paragrafin e dytë të nenit 27.

Një aderim i tillë nuk do të mund të kryhet deri pas datës së hyrjes në fuqi të kësaj Konvente në përputhje me nenin 28, paragrafi i parë.

Neni 32

Çdo palë kontraktuese, gjatë firmosjes dhe ratifikimit të kësaj Konvente apo aderimit në të, mund të rezervojë të drejtën të kufizojë zbatimin e nenit 17 te shtetasit e palëve kontraktuese që kanë vendbanimin e përhershëm në territorin e tij.

Çdo shtet që shfrytëzon të drejtën e përmendur në paragrafin më sipër do të jetë në gjendje të pretendojë zbatimin e nenit 17 nga palët kontraktuese vetëm në emër të shtetasve të vet, të cilët kanë vendbanimin e përhershëm në territorin e palës tjetër kontraktuese përpara gjykatës së të cilës ata janë palë kërkuese ose palë të treta.

Neni 33

Kjo Konvente do të mbetet në fuqi për një periudhë 5-vjeçare nga dita e treguar në paragrafin e parë të nenit 28 të Konventës.

Kjo periudhë do të fillojë që nga ajo ditë edhe për shtetet që e kanë ratifikuar ose kanë aderuar në të në një datë të mëvonshme.

Në rast se nuk ka pasur asnjë denoncim, Konventa do të rinovohet në mënyrë të heshtur çdo pesë vjet. Çdo denoncim duhet t'i njoftohet të paktën 6 muaj përpara mbarimit të periudhës pesëvjeçare pranë Ministrisë së Punëve të Jashtme të Vendeve të Ulëta, e cila do të informojë shtetet e tjera palë për këte denoncim.

Denoncimi mund të jetë i kufizuar në një territor ose territore të caktuara në të cilat zbatohet Konventa, përmes një njoftimi të dhënë në përputhje me nenin 30, paragrafi i dytë.

Denoncimi do të këtë efekt vetëm përsa i përket shtetit i cili e ka bërë atë. Konventa do të qëndrojë në fuqi për shtetet e tjera palë.

Në dëshmi të sa më sipër, nënshkruesit, të autorizuar posaçërisht, nënshkruajnë këtë Konventë.

Bërë në Hagë më 1 mars 1954, në një kopje të vetme, e cila depozitohet në arkivat e

Qeverisë së Vendeve të Ulëta, prej së cilës një kopje e vërtetuar i dërgohet nëpërmjet kanaleve diplomatike çdo shteti të përfaqësuar në sesionin e shtatë të Konferencës së Hagës mbi të Drejtën Ndërkombëtare Private.